

LBRIS

We know
books

Claudia Niculae

Mai mult decât un miracol

— *Povestea unei iubiri care sfidează limitele* —

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**NICULAE, CLAUDIA****Mai mult decât un miracol** / Claudia Niculae

– Otopeni: Letras, 2025

ISBN 978-630-312-535-0

159.9

ISBN eBook ePUB: 978-630-312-536-7

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2025, Claudia Niculae

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.netemail: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,
pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Cuprins

Prolog.....	11
Dedicatie	13
Prefață	15

<i>Capitolul 1.</i> Destinul care ne-a unit. Când inimile se aleg.....	19
<i>Capitolul 2.</i> Primele provocări, primele lecții. Frica, iubirea și primele victorii.....	31
<i>Capitolul 3.</i> Terapii, progrese și răbdare. Pași mici spre miracole	41
<i>Capitolul 4.</i> Cea mai grea așteptare – și cel mai mare curaj. Bătălia pentru o inimă puternică	54
<i>Capitolul 5.</i> Provocări, alegeri și lecțiile zilnice. Împreună, orice e posibil.....	58
<i>Capitolul 6.</i> Momentul progresului și al înțelegerii. Când iubirea devine forță.....	72

<i>Capitolul 7. Provocările și mândria în progresul zilnic.....</i>	79
<i>Capitolul 8. Echilibrul unei mame singure – între provocări și bucurii.....</i>	85
<i>Capitolul 9. Cum m-a transformat această călătorie, ca femeie</i>	90
<i>Capitolul 10. Lecții din fiecare zi</i>	97
<i>Capitolul 11. Lecții de viață și iubire. Prima excursie și independența.....</i>	102
<i>Capitolul 12. Când emoțiile te pun la pământ... la propriu!.....</i>	108
<i>Capitolul 13. Drumul nostru înainte</i>	115
<i>Capitolul 14. Lecții din inimă: Ghid pentru părinți și nu numai</i>	120
<i>Epilog.....</i>	128
<i>Mulțumiri</i>	133

*Pentru tine, cel care citești aceste
rânduri*

Te invit să citești această poveste **cu sufletul deschis** și să înveți alături de mine **cele mai prețioase lecții de viață**. Pentru că, la finalul zilei, iubirea este singura lecție care contează **cu adevărat**.

Capitolul 1

Destinul care ne-a unit. Când inimile se aleg

În ziua în care am strâns-o în brațe, am simțit că inima mea s-a așezat, în sfârșit, la locul ei.

Unele întâlniri nu sunt întâmplătoare. Ele sunt scrise undeva, dincolo de timp și spațiu, în locul acela nevăzut, unde se împletesc destinele. Așa a fost și întâlnirea mea cu **Daria Ioana**.

Nu am ales-o eu. Destinul ne-a adus împreună!

Nu știu exact în ce moment am simțit că **Daria face parte din sufletul meu**. Poate a fost atunci când am privit-o pentru prima dată și am simțit în piept o căldură pe care nu o mai cunoscusem. Poate a fost când i-am rostit numele și mi-am auzit vocea tremurând. Sau poate că am știut dintotdeauna doar că viața a trebuit să mă aducă în

punctul potrivit ca să o primesc cu inima întregă. Cert este că, până atunci, derapasem de pe calea pe care trebuia să fiu, dar Dumnezeu m-a luat pur și simplu de umeri și m-a așezat exact când și unde trebuia să fiu: **lângă Daria.**

Prima noastră întâlnire

Eu și Daria ne-am cunoscut într-un mod care pare întâmplător, dar în adâncul sufletului meu știu că **nu a fost niciodată doar întâmplare.** A fost voia lui Dumnezeu, un plan divin pe care, de multe ori, nu îl putem înțelege pe deplin, dar care, la un moment dat, devine clar. Noi două trebuia să ne întâlnim aici, pe acest pământ, să ne învățăm una pe cealaltă, să ne schimbăm viețile una celeilalte... pentru totdeauna. **Eu trebuia să fiu mama ei.** Când am ținut-o în brațe prima dată, era atât de mică, atât de fragilă, încât aproape mi-era teamă să o ating, ca să nu o scap. **O păpușă de porțelan,** cu ochi mari și liniștiți, pierduți într-o lume pe care nici eu nu o înțelegeam.

Trupul ei părea înghețat în timp – nu întindea mâinile spre mine, nu plângea, nu reacționa la sunete, nu întorcea capul. Îmi amintesc că, în acea primă clipă, am simțit un mare nod în gât.

„Doamne, ce trebuie să fac? Încotro să mă îndrept? Cine mă poate ajuta???”

Îmi doream să știu răspunsurile, dar în acel moment aveam doar întrebări.

Înainte să o cunosc pe Daria, credeam că iubirea este ceva ce se învață. Că se câștigă. Că trebuie să fie reciprocă. Dar Daria m-a învățat că iubirea adevărată nu are condiții. Că se dăruiește fără măsură, fără așteptări, fără frică.

Frica de necunoscut

De când am aflat și până în ziua în care am ținut-o prima dată în brațe, am citit mult despre **sindromul Down.** Am adunat informații, am căutat studii, am vrut să știu tot ce urma să mă aștepte. Dar, oricât am citit, niciun rând nu mi-a

pregătit inima pentru ce urma să simt. Pentru că **nicio carte nu îți poate spune cum e să îți privești copilul și să înțelegi că lumea lui are un ritm diferit.** Că fiecare progres va fi o luptă, dar și o victorie. Că fiecare zâmbet va fi un miracol.

Nu voi minți. **Am fost speriată**, și nu rău, ci **foarte rău.** Nu de ea, ci de mine. De incapacitatea mea de a ști ce să fac, de teama că nu voi fi suficient de bună pentru ea. Însă, chiar și în mijlocul acelei temeri, am simțit un sentiment nou, un sentiment care m-a cuprins din prima clipă. Nu știam exact ce se întâmpla, dar acel sentiment a devenit o parte din mine, ca și cum îmi era predestinat să o iubesc pe Daria din prima secundă. Mi-am promis că voi face tot ce îmi stă în putere ca Daria să aibă o viață frumoasă. Dar, mai presus de orice, mi-am promis că **nu voi privi diagnosticul ei ca pe o barieră, ci ca pe o altă cale de a trăi și de a învăța iubirea.**

În momentul în care am ales să fiu mama ei cu normă întreagă, am înțeles că nu este vorba doar despre o responsabilitate, ci despre **o chemare a inimii**, despre un destin pe care l-am primit și pe

care l-am îmbrățișat cu toată ființa mea. **Daria mi-a arătat ce înseamnă să fii cu adevărat „acasă” în propria viață**, alături de cel mai important dar pe care îl poate primi un om – iubirea necondiționată a unui copil.

De fiecare dată când o privesc, îmi dau seama că legătura noastră este una mai puternică decât orice altceva. Noi suntem legate printr-o iubire care nu cunoaște limite. **Daria a devenit fica mea, iar eu, mama ei, nu pentru că așa spune un act, ci pentru că așa a vrut destinul.** Un destin care ne-a adus împreună pentru a înfrunta viața una pentru cealaltă.

Botezul – un moment de suflet

Când a venit momentul botezului, am vrut ca totul să fie perfect. Am cumpărat de toate, am planificat fiecare detaliu, pregătindu-mă pentru o ceremonie simplă și restrânsă, care să fie doar pentru noi trei și nimeni altcineva. Dar, pe măsură